

Arrest

nr. 61 965 van 20 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaten D. ANDRIEN en E. VINOIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, afkomstig van Gekhi.

U verklaarde dat uw problemen te maken hadden met de familieband die u hebt met de familie G.(...) door het huwelijk van uw dochter L.(...) met M.G.(...), een neef van B.G.(...). Uw dochter L.(...) die al 17 jaar weduwe is verblijft sinds 1999 in België. U gaf aan dat de familie G.(...) op gespannen voet leeft met de huidige machthebbers in Tsjetsjenië. U verklaarde dat ondermeer uw kiosk in januari 2010 in brand werd gestoken door onbekenden. U gaf aan dat u vermoedde dat de daders medewerkers waren van de autoriteiten en dat de brand te maken had met de naam G.(...).

U verklaarde tevens dat u ook omwille van medische problemen naar België was gekomen. U gaf aan u, enige tijd na de brand, omwille van medische problemen die u ondervond naar Europa reisde in maart 2010.

U kwam in België toe op 23 maart 2010, waar u de volgende dag asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten.

Uw echtgenoot bleef tot eind mei 2010 wonen in Tsjetsjenië, Gekhi. Uw echtgenoot verklaarde dat hij met de auto naar uw oudste zoon Y.(...) naar Moskou reisde waar hij het vliegtuig nam naar München. Uw man kwam in München toe op 23 mei 2010 waar hij ongeveer een maand bij uw zoon U.(...) verbleef. Op 21 juni 2010 kwam uw dochter L.(...) uw man in München halen en uw man reisde met haar naar België. Op 24 juni 2010 vroeg uw man asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van jullie asielrelaas legde jullie volgende documenten voor: uw reispaspoort, jullie huwelijksakte, een lidkaart van de kinderen van Kazachstan van uw echtgenote, het pensioenboekje van uw echtgenote, een Belgisch medisch attest, een getuigenis van uw dochter en een kopie van haar identiteitskaart, drie internetartikels, een kopie van de aanvraag op basis van artikel 9 ter van uw echtgenote, een Belgisch medisch attest, aanvullende schriftelijke informatie en kopie van de brief van uw advocaat.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot A.A. (OV 5.483.417), (CGVS vrouw p. 11). I

n het kader van diens asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kunnen deze motieven ook wat u betreft niet weerhouden worden.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenoot is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste die zich in het administratieve dossier bevindt.

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. *Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, A.A.. Zij roept geen eigen motieven in.*

2.2. *De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 61 964 van 20 mei 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van A.A. verworpen.*

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 7 januari 201 een schending aan van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6 voorlaatste alinea, 57/7 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de rubrieken 195, 196, 197, 198 en 199 van het "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status", van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald van de zorgvuldigheidsplicht, en van het beginsel van de bewijskracht die aan akten dient verleend te worden en de regels die de bewijslast bepalen, voortvloeiend uit artikel 1315 van het Burgerlijk Wetboek en artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek, en van artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen.

Verzoeker vraagt om van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De door verzoeker aangevoerde schendingen van "het beginsel van behoorlijk bestuur" en van artikel 57/6, voorlaatste alinea, van de vreemdelingenwet zijn als middel onontvankelijk.

De omschrijving "beginsel van behoorlijk bestuur" is te vaag om ontvankelijk te zijn; verzoeker laat immers na aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij specifiek geschonden acht en om welke reden. Ook laat verzoeker na uiteen te zetten op welke wijze artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, dat de bevoegdheden van de commissaris-generaal omschrijft, zou geschonden zijn. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden.

Voor zover verzoeker de schending aanvoert van enkele rubrieken van de proceduregids, wijst de Raad er op dat deze geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

Daar waar verzoeker de schending inroept van het beginsel van de bewijskracht die aan akten dient verleend te worden en de regels die de bewijslast bepalen, voortvloeiend uit artikel 1315 van het Burgerlijk Wetboek en artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek, wijst de Raad er op dat voormelde artikelen betrekking op procedures voor de rechtscolleges.

Gezien de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure betreft, maar een administratieve procedure, is de verwijzing naar de regelgeving zoals voorzien in het Burgerlijk en Gerechtelijk Wetboek niet dienstig.

De aangevoerde schending van artikel 57/7 ter van de vreemdelingenwet en van artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, worden hierna besproken.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. Verzoeker laat gelden dat krachtens de rubrieken 197, 198 en 199 van het "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status", onjuiste verklaringen op zich niet een voldoende reden zijn om de status te weigeren en heeft de met het verhoor belaste ambtenaar van het Commissariaat-generaal de verantwoordelijkheid om de verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren.

Hij voert aan dat de commissaris-generaal in casu een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie te weerhouden, zonder rekening te houden met bepaalde verklaringen die zouden moeten leiden tot een versoepeling van de beoordeling van zijn relaas. Verzoeker ziet hierin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur.

2.5. De Raad wijst er op dat luidens de door verzoeker aangehaalde rubrieken uit de "UNHCR, Guide des procédures" de afgelegde verklaringen echter moeten gezien worden in het licht van alle gegevens van de zaak. In rubriek 205 van voormeld handboek wordt verder trouwens ook vermeld dat de

kandidaat-vluchteling een poging moet ondernemen om het relaas te staven en de **waarheid** dient te vertellen.

De bewering van verzoeker dat de commissaris-generaal telkens de meest nadelige interpretatie weerhoudt, zonder rekening te houden met bepaalde verklaringen die zouden moeten leiden tot een versoepeling van de beoordeling van het asielrelaas, is volgens de Raad geen dienstig verweer. Verzoeker duidt immers niet aan met welke verklaringen de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden.

2.6. Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing erkend wordt dat er in Tsjetsjenië nog steeds problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenschendingen, dat de familiale band tussen zijn familie en die van G., evenals de vijandelijkheid tussen G. en Kadyrov, niet in twijfel getrokken worden. Hij laat gelden dat volgens vaste rechtspraak van de Raad van State, een verklaring die niet betwist wordt door verweerder, als geloofwaardig aangenomen dient te worden.

2.7. De Raad benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het is immers de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging die determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om als vluchteling erkend te kunnen worden.

De bestreden beslissing preciseert dan ook terecht dat aangezien de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië zeer complex is, een individuele beoordeling van de asielaanvraag zich opdringt.

Dat de familiale band tussen zijn familie en die van G., evenals de vijandelijkheid tussen G. en Kadyrov, niet in twijfel getrokken worden, betekent nog niet dat verzoeker werkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert in zijn land van herkomst.

Immers het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen en te besluiten dat zijn vrees reëel is. Het begrip "gegronde vrees" houdt in dat de aanvrager niet alleen een subjectieve vrees moet hebben maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst. Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond.

Verzoeker brengt geen gegevens aan die ertoe zouden kunnen leiden te besluiten dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade louter en alleen op grond van de familiale band tussen zijn familie en de familie G..

De commissaris-generaal merkt in zijn nota nog op dat de dochter van verzoeker, L.G., op 20 augustus 2004 de Belgische nationaliteit heeft verkregen waardoor de behandeling ten gronde van deze asielaanvraag niet meer werd gevoerd.

2.8. Tegen de motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker zijn land van herkomst op legale wijze heeft verlaten, voert verzoeker aan dat de informatiebron waarop de commissaris-generaal zich gesteund heeft, niet vermeld wordt en aldus niet kan nagegaan worden of de commissaris-generaal wel uitgegaan is van een correcte feitenvinding.

Verzoeker laat ook gelden dat in de periode dat zijn zoon zijn paspoort ging afhalen, zijnde mei 2009, G. nog niet in de strijd was gewikkeld met Kadyrov; hij werd slechts in de loop van het laatste jaar vóór zijn vertrek gearresteerd.

2.9. De Raad merkt op dat de bedoelde informatiebron zich wel degelijk in het administratief dossier bevindt. Verzoeker was aldus wel in de mogelijkheid na te gaan of de commissaris-generaal van de correcte feitenvinding uitging aangezien het verzoeker op basis van het inzagererecht zoals bepaald in de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, in staat was kennis te nemen van de inhoud van deze informatie.

Het argument van verzoeker dat de druk op hem en zijn vrouw het laatste jaar sterk verhoogde, verandert niets aan zijn verklaringen (zie verhoorverslag van 14 oktober 2010, p. 7) dat hij al meer dan vijf jaar problemen ondervond met de autoriteiten omwille van zijn band met de familie G.

Het feit dat verzoeker blijkbaar zonder enig probleem een reispaspoort kon verkrijgen, heeft de commissaris-generaal dan ook terecht doen besluiten dat hij niet vervolgd werd door de Russische autoriteiten.

2.10. In zijn verweer op de motivering in de bestreden beslissing dat zijn problemen het lokale niveau niet overstijgen en er bijgevolg niet kan gesteld worden dat hij in de onmogelijkheid verkeert om zich elders in de Russische Federatie te vestigen, verwijst verzoeker naar de punten 16 en 26 van "Les

recommandations de Michigan sur l'alternative de protection interne" en naar artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

Hij laat gelden dat de commissaris-generaal er hem bij zijn verhoor helemaal niet op gewezen heeft dat er op het Commissariaat-generaal een onderzoek betreffende het bestaan van een intern vluchtalternatief aan de gang was.

Hij vervolgt dat (zie het verzoekschrift, p. 5) "Voor die reden kan verwerende partij er niet van uitgaan dat verzoeker zonder problemen in Moskou zou kunnen verblijven".

Bovendien is het volgens verzoeker logisch dat G. bescherming krijgt aangezien zelfs de Russische autoriteiten in deze laatste een strategische leider zien. Verzoeker stelt ook dat zijn zoon met zijn familie reeds lang in Moskou woont en hij noch zijn echtgenote, het leven van hun zoon in gevaar willen brengen; ze zouden zich trouwens ook niet veilig voelen in Moskou.

Verzoeker wijst er ook op dat hij een dochter heeft in België die hier op legale wijze woont en werkt en dat hij bij zijn komst naar België zijn vrouw kwam vervoegen die hier reeds verbleef.

2.11. De Raad wijst er op dat wanneer de vervolgingen tot een bepaald gedeelte van het grondgebied van het land van herkomstland beperkt zijn, de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus kunnen geweigerd worden om de enkele reden dat de vreemdeling zijn toevlucht in niet in een ander landsdeel heeft gezocht, indien men dit, rekening houdend met de omstandigheden, redelijkerwijze van hem kon verwachten.

De bewering van verzoeker dat de commissaris-generaal bij zijn verhoor hierop zijn aandacht niet gevestigd heeft, is irrelevant daar van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat hij reeds van bij het begin van de asielprocedure aan de bevoegde asielinstanties volledige en coherente verklaringen aflegt.

In casu werd vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk kon maken waarom hij, in een poging om aan zijn problemen te ontkomen, zijn leven niet in een ander deel van de Russische Federatie verder kon zetten.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier, blijkt inderdaad dat B.G. op gespannen voet leeft met Ramzan Kadyrov in Tsjetsjenië. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat de B.G. -de persoon die de aanleiding zou zijn van alle problemen-, actueel in Moskou woont en daar bovendien een actief zakenman is die bescherming geniet van de Russische autoriteiten.

De commissaris-generaal wijst er in zijn nota op dat verzoeker deze informatie in zijn verzoekschrift niet weerlegt.

Op basis van deze niet betwiste informatie kon de commissaris-generaal terecht stellen dat deze problemen het lokale niveau niet overstijgen en dat er bijgevolg niet kan worden gesteld dat verzoeker in de onmogelijkheid zou verkeren om zich elders in de Russische Federatie te kunnen vestigen.

De bewering van verzoeker dat het logisch is dat G. bescherming krijgt aangezien zelfs de Russische autoriteiten in hem een strategisch leider, doet aan voormeld besluit geen afbreuk.

De commissaris-generaal stelde derhalve terecht dat het niet onredelijk is om van verzoeker te verwachten dat hij eerst stappen onderneemt om zich buiten het grondgebied van Tsjetsjenië te vestigen, alvorens hij in België om internationale bescherming vraagt in het kader van het Verdrag van Genève.

De bewering van verzoeker dat hij het risico niet durfde te nemen het ongestoord verblijf van zijn zoon in Moskou in gevaar te brengen en dat hij en zijn vrouw er zich ook niet veilig zouden voelen, is een loutere hypothese die geen steun vindt op concrete feiten of elementen. Dergelijke bewering is niet in staat om de motivering van de commissaris-generaal dienaangaande aan het wankelen te brengen.

De door verzoeker aangehaalde "Les recommandations de Michigan sur l'alternative de protection interne" hebben als aanbevelingen, geen kracht van wet.

Artikel 48/5 §3 van de vreemdelingenwet is niet geschonden.

2.12. Verzoeker voert ook aan dat hij na zijn land verlaten te hebben, bij aankomst in Duitsland ernstig ziek was en eerst wat moest blijven rusten vooraleer zijn reis naar België verder te zetten.

Bovendien, stelt verzoeker, verliest de commissaris-generaal uit het oog dat, indien hij een asielaanvraag in Duitsland had ingediend, hij automatisch naar België zou gestuurd worden op basis van artikel 8 van de Dublin II verordening.

2.13. De Raad wijst er op dat de vaststelling dat verzoeker één maand bij zijn zoon in München verbleef zonder er asiel aan te vragen, louter een indicatie is dat zijn vraag om internationale bescherming niet zijn eerste zorg was en dit de ernst van de door hem voorgehouden vervolging relativeert.

Verweerder benadrukt terecht dat er dient rekening te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan

misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn.

Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen.

2.14. Verzoeker laat ook nog gelden dat zijn problemen reeds lang aansleepten maar dat de druk het laatste jaar sterk toenam met als het hoogtepunt de brandstichting van de kiosk.

Hij wijst er op dat hij ook verklaarde dat hij en zijn vrouw er niet aan dachten om te vluchten omdat ze hiervoor te oud waren.

Wat betreft de door de commissaris-generaal opgeworpen afwezigheid van bewijselementen, stelt verzoeker dat zoveel waarde hechten aan bewijselementen in strijd is met de algemene beginselen die gelden in het onderzoek van een asielrelaas.

Verzoeker wijst er op dat de verklaringen van de kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn. Artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet duidt volgens hem de voorwaarden aan onder dewelke een kandidaat-vluchteling dient erkend te worden en dit zonder dat er bewijsmateriaal overgemaakt wordt. Verzoeker stelt aan al deze voorwaarden te voldoen; zo hebben hij en zijn echtgenote een samenhangend en geloofwaardig relaas bijgebracht en werden er door de commissaris-generaal geen tegenstrijdigheden ontdekt.

Bovendien benadrukt hij dat hij wel zijn reispaspoort, zijn huwelijksakte, een lidkaart van de "Kinderen van Kazachstan" van zijn echtgenote, het pensioenboekje van zijn echtgenote en een verklaring van de dochter van verzoeker met haar persoonlijke gegevens en haar dossiernummer heeft voorgelegd en besluit dat hij aldus met zekerheid zijn identiteit en gezinssamenstelling heeft aangetoond, wat volgens hem niet als een onbelangrijk element kan beschouwd worden.

Verzoeker is verder van mening dat de door hem neergelegde internetartikels wel degelijk als een begin van bewijs moeten beschouwd worden; ook al zijn deze subjectief zo stelt hij, het zou net zijn kiosk betreffen en bevestigen dat de familieleden van G. groot gevaar lopen.

Door hier geen rekening mee te houden, worden het beginsel van de bewijskracht die aan akten dient verleend te worden en de regels die de bewijslast bepalen, voorvloeiend uit artikel 1315 van het Burgerlijk Wetboek en artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek volgens verzoeker geschonden.

2.15. De Raad benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Inderdaad is het dus zo dat de verklaringen van de kandidaat-vluchteling een bewijs kunnen vormen van de hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De Raad ziet echter niet in hoe verzoeker kan ontheven worden van zijn bewijslast, zoals hij lijkt te poneren. Hij heeft, zoals blijkt uit wat voorgaat, immers niet voldaan aan de vereisten vervat in artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet.

Dit artikel bepaalt:

"De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont

met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan :

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."

Inderdaad heeft verzoeker geen overtuigende, concrete bewijsstukken aangebracht die de door hem beschreven problemen bevestigen en heeft hiervoor evenmin een aannemelijke verklaring gegeven. Verzoeker heeft weliswaar een aantal documenten voorgelegd die zijn identiteit en de gezinssamenstelling aantonen, doch dit verandert niets aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker geen enkel relevant element voorlegt dat aantoonde dat hij een kiosk bezat, er een huurde of er werkzaam in was, noch dat een kiosk van hem vernield werd in een brand in januari 2010, terwijl dit volgens verzoekers verklaringen de concrete aanleiding van zijn vlucht naar België vormde. Evenmin maakte verzoeker aannemelijk dat hij omwille van de familieband van zijn dochter, die reeds meer dan tien jaar woonachtig is in België, met de familie G. wordt vervolgd.

Verzoeker legde wel internetartikels voor van de website Kavkaz waaruit blijkt dat op 7 januari 2010 enkele kiosken in brand werden gestoken door Kadyrovtsi en dat deze kiosken behoren tot de familie G.. In de bestreden beslissing wordt er echter terecht gesteld dat vooreerst nergens uit deze internetartikels kan worden opgemaakt dat één van deze kiosken die in brand werden gestoken verzoekers eigendom was. Deze internetartikels kunnen dan ook bezwaarlijk als een begin van bewijs beschouwd worden voor verzoekers beweerde vervolging door de Russische autoriteiten.

Waar verzoeker de schending inroept van het beginsel van de bewijskracht die aan akten dient verleend te worden en de regels die de bewijslast bepalen, voortvloeiend uit artikel 1315 van het Burgerlijk Wetboek en artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek, verwijst de Raad naar zijn motivering sub. 2.2.

2.16. Verzoeker beweert onder verwijzing naar artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en staatlozen, dat niet alle elementen in acht werden genomen om een beslissing te nemen.

Hij legt uit dat hij en zijn vrouw te lijden hebben onder de intensiteit van de intimidatie bij de vervolging en ook medische problemen hebben. Hij herhaalt dat de brand van hun kiosk het hoogtepunt uitmaakte waarna ze de situatie niet meer uithielden.

Door geen rekening te houden met hun "eigenschappen", wordt volgens verzoeker voormeld artikel geschonden.

De commissaris-generaal merkt terecht op dat verzoeker er aan voorbijgaat dat hij op grond van de gegevens van het dossier heeft vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken daar er werd vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij werd vervolgd door de Russische autoriteiten.

Verzoekers stelling dat het uithoudingsvermogen van hem en zijn vrouw hoog was maar hun weerstand geleidelijk aan degradeerde en door de brand nefast werd beïnvloed, is niet van aard om een ander licht te werpen op de motieven in de bestreden beslissing. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat de commissaris-generaal daarmee geen rekening zou hebben gehouden. De aangevoerde schending van voormeld artikel 27 wordt niet aangenomen.

2.17. De Raad wijst er nog op dat de commissaris-generaal terecht stelde dat de medische problemen van verzoeker en zijn echtgenote geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet betreffende subsidiaire bescherming, maar zich tot de geëigende procedure voorzien in artikel 9 ter van voormelde wet dienen te richten. Uit het administratief dossier blijkt trouwens dat echtgenote van verzoeker deze aanvraag reeds heeft ingediend. Verzoeker zelf toont niet aan dat hij geen beroep kan doen op artikel 9ter van de voormelde wet.

2.18. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1, A(2) van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 in aanmerking worden genomen.

De bestreden beslissing wordt gedragen door in feite en in rechte aanvaardbare motieven, dewelke de Raad beaamt en overneemt.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet wordt niet erkend.

Voormeld artikel is niet geschonden.

2.19. In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op de feiten die hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt. Daarom kan ook de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan waaruit blijkt dat er in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 § 2 a. en b. van de vreemdelingenwet.

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, deelt de Raad onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit van de commissaris-generaal dat de situatie in Tsjetsjenië niet van dien aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 §2, c. van de voormelde wet.

Voormeld artikel is niet geschonden.

2.20. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 14 oktober 2010 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, in bijzijn van zijn advocaat.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofd van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE

